

for en Sag?) Det skal det ærede Medlem faa at vide en anden Gang.

Saa siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) — der var ogsaa et andet æret Medlem, som var inde derpaa —: Hvad skal der opnaas ved denne Lov? Der skal opnaas en tilfredsstillende Ordning — jeg har allerede antydet det — for de fattigste i Samfundet, som ikke have nogen Udflugt til at komme med, naar man ikke vil stille dem omtrent som her. Der skal opnaas, at det bliver til Alvor lige overfor dem, fordi man her foreslaar noget, som ved Benyttelsen af de nuværende Kammer vil være overkommeligt og gennemførligt. Saa kom de Herrer ind paa Detaillerne og vare meget bekymrede for Lovens Affattelse. Det er ikke min Sag her at gøre Forslag, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa undtagen paa et Par Punkter, som for mig have aktuel Betydning, og som bleve rejste af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds. Den Række af Eksempler, som bleve anførte f. Eks. af det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds om Løsgængerihistorier og andre Historier, og at man kunde tænke sig, at fordi en sværede sammen med Kommunalbestyrelsen, nægtede Kommunalbestyrelsen ham Understøttelse, er mig kun lidet overbevisende. Trænger man til Modargumenter af den Bestaffenhed, tror jeg ikke, at Modstanden er holdbar. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds nævnte, at det var dog forfærdeligt alt det, Indenrigsministeren skulde bestille ogsaa efter denne Lov. Jeg har maaste klaget, jeg erindrer det ikke saa nøje over, hvad jeg fik at bestille efter det ærede Medlems Forslag; jeg skulde altsaa faa saa meget at bestille efter dette Forslag, fordi Ministeren i Birkeligheden blev Diktator. Jeg tror, det ærede Medlem ser fejl. For det første vil jeg sige: Det Støn, som det ærede Medlem forlangte, at der skulde afgives over Personernes almindelige Stilling, vil der her være mindre Tale om. Her er Tale om i konkrete foreliggende Tilfælde at anstille et Støn; men det sker jo nu i mange Forhold, Forholdet til Indenrigsministeren paa denne Lov er akkurat som paa mange andre Love, at Ministeren repræsenterer den højeste Appellinstans i de administrative Afgørelser. At dette vil give noget Arbejde, kan gerne være; men Afgørelsernes Mængde bliver næppe større, naar de sammenlignes med de Fattigsager, som nu foreligge. Hvis jeg maa drage en Parallel, vil jeg sige til det ærede Medlem: Tænk paa Højesteret; hvor gjseligt, at vi kun have en eneste Domstol,

der skal være i Stand til at paadømme alle de Sager, som rejses her i Landet. Men tager man Resultatet og ser, hvor faa i Birkeligheden de Sager ere, som naa til Toppen i denne Henseende, saa antager jeg, at man vil erkende, at det lader sig gøre. Jeg antager heller ikke, at det vil gaa anderledes her. At der kan paakalbes Afgørelse her, naar vedkommende finder sig forurettet, finder jeg i sin Orden. Saa er der forestrebet Bestemmelser om, at Ministeren skal have Tilshu med Loven i det hele taget og med, at den ikke misbruges. Det er en Bestemmelse, som findes i mange Love, og større Betydning har det ikke. Det ærede Medlem udtalte sig om Statstilbudet. Om det ærede Medlem var fornøjet med det eller misfornøjet med det, fik jeg ikke ud af det, men det ærede Medlem mente, at, som det stod her, kunde det være, at det ikke blev til noget. Jeg tror, at det ærede Medlem har anvendt for megen Stærpsindighed paa Dissektionen af Lovforslagets § 9. Det kan være, at der kan vendes saaledes om paa den, at man kan faa en anden Mening ud af den, men ellers lyder Paragraffen saaledes: „Til Kommunernes Udgifter ved Alderdomsunderstøttelsen yder Statskassen et Bidrag af indtil 2 Mill. Kroner aarligt, dog saaledes, at Halvdelen af dette Beløb først stilles til Raadighed i Finansaaet 1895—96“.

Det kunde maaste være udtrykt paa anden Maade, men det siger i Birkeligheden 1 Mill. straks og 1 Mill., som falder om 4 Aar. Hvorledes skal nu denne Million anvendes? Det er jo det, det kommer an paa. Derom staar der i Lovforslaget: „Bidraget fordeles mellem Kommunerne i Forhold til, hvad hver enkelt af disse ifølge de fra Overøvrighederne modtagne Indberetninger har anvendt, og maa ikke overstige Halvdelen heraf.“ Kommunerne saa her en Ret, forudsat at de ikke handle imod Loven — og det kunne vi dog ikke gaa ud fra som en almindelig Regel — til at faa Halvdelen af, hvad de have anvendt. Det er aldeles uomtvisteligt, det staar rent og klart i Paragraffen. Saa længe Millionerne slaa til, saa de Halvdelen, men for saa vidt Kommunernes samlede Bidrag bliver over 2 Mill. Kr. til den Tid, da Staten ogsaa yder 2 Mill., saa faa de en Procentdefourt, det er klart. Lad os sige, at hvis Bidraget kommer op til 3 Mill. i Forhold til Statens 2 Mill., saa er Regelen ganske simpel, saa faa de proportionalt i Forhold til de 2 Mill.; thi hver enkelt Kommune kan ikke faa Halvdelen, men kun faa i Forhold til sit Bidrag; er det et mindre Bidrag, saa de